

SCHEIN GÁBOR

Szigetek

Senki és senki. Szeretem százféle alakod, a „kecskéket a sziklás parton”, a „tebéntőgy-fellegeket”, ha kikötök, csak a helyi királynő nevét kell megtanulnom, és megint agyagistenné változol. De képzeletem így is, úgy is eluntat. Egyszerre foglak ki vízből és ejtelek el a parton: íme, hozzád érek először, ne légy gonosz szándékkal hozzám.

*

Egy ember, ha jönne (nem jöhet) összezavarni a nekronímiát – ahol a kiűzöttek összegyűlnek, kibetűzik, kié volt a ház, és megeszik laponként a könyvet, gyomrukban forog a papírpép, mert nincsen nyelv, amelyen élhetnek, csak gyűlik a feldolgozhatatlan bulladék, és a ház mégis itt áll, betűz a nap, megjelöli helyét.

*

Nevemet mondom, hallgatok, hajó se kell, hogy hajózzam, mindenütt meglelsz, csak találj ki, s kérdezz bármit, én veled leszek: hagyd a vitorlát, a lapátot, az én földjeim közt oly tágas a tenger, és annyi a sziget, hogy minden éjjel

*másikra vezethetsz, de nappal
megszököm, ha nem kötözöl meg.*

*

*Kószáltam – az éj, meg a zaj, meg
a csend jött, így kellene kezdeni,
és utána is, amit szerettem, mindenre
maradjon szó, mert „éltem”,
és e mondat képzeletbeli igazán
se csend, se zaj nem üthet át: fekszem,
valaki vizet hoz, a szemközti falon
még jár az óra, és alatta az ablaknyi
részben, mint húgyfoltos lepedőn,
ragyog, ragyog a tegnapi nap.*

*

*Itt úgy hívnak, „A görög”, pedig
Toledóban születtem. Az utolsó
szigeten lehetnék-e más, mint
hamispénz-verő? Ha egy krajcárt
sem ér, mindegy, mit véstem rá:
kockára teszek még egy életet,
de a királynő minden oldalon
ugyanúgy ítél. Még forog a kocka,
mikor testőrei bejönnek: „Elvezetni!
Ez nem a mi nyelvünkön beszél.”*